

meget partsstyrede arbejdsmarkedsuddannelsesindsats, som finder sted i de systemer, der drives under Arbejdsministeriets ressortområde.

Så vil jeg i øvrigt sige, at det jo ikke er rigtigt, at det er opbevaringsforanstaltninger, eller at det er en kursusindustri. Se nu på de faktiske kendsgerninger: Det er jo ikke uden betydning, at vi har en så veludviklet arbejdsmarkedsuddannelsesaktivitet, som vi har. Se på, hvordan det er gået med gruppen af de marginaliserede. De marginaliserede er ledige, der har været ledige 80 pct. i løbet af 3 år, og fra 1994 til 1997 har vi set, at den gruppe er blevet halveret. Et utrolig godt resultat, som viser, at en god, omfangsrig og kvalitativ hensigtsmæssig aktivering skaber resultater, og at vi skal gøre det endnu bedre fremadrettet.

Jeg vil også godt sige til ordførerne fra Fremskridtspartiet og Dansk Folkeparti: Man er skuffet over, at der ikke er noget om de administrative byrder og lettelse af skatter og afgifter. Hertil er der altså kun at sige, at det er en arbejdsmarkedsreform, vi er i gang med, og det følger ligesom af den måde, forvaltningen og Danmark er skruet sammen på i den her sammenhæng, at vi altså ikke i forbindelse med at fremsætte lovforslag, der skal udmønte 3. fase af arbejdsmarkedsreformen, tager hul på en lang række andre politiske spørgsmål. Det hører hjemme et ganske andet sted.

Omkring økonomien er vi naturligvis travlt beskæftiget med i øjeblikket, meget mere konkret, at beskæftige os med de økonomiske spørgsmål, og jeg skal sige, at en meget stor del af de økonomiske virkninger af de tre lovforslag jo handler om, at vi flytter midler, ressourcer, fra mere passiv forsørgelse over til den aktive arbejdsmarkedspolitik.

Jeg er fuldstændig enig med hr. Knud Erik Kirkegaard og andre, der har sagt, at nettoregnestykket – det var godt nok sagt med andre ord – ser anderledes ud, end man umiddelbart kan få indtryk af. Naturligvis gør det det.

Jeg vil sige til hr. Ole M. Nielsens bekymringer i forhold til områder, hvor lyset ikke brænder lige meget hver dag i de private virksomheder, at den problemstilling er regeringen også optaget af.

Jeg møder i den kommende måneds tid samtlige arbejdsmarkedsregioners formandskaber og gennemgår situationen med dem konkret i de respektive amter, og jeg kan i øvrigt sige i forhold til problemerne, som blev frem-

hævet omkring Storstrøms Amt, at både indenrigsministeren og jeg selv i nærmeste fremtid mødes med amtsborgmesteren og andre fra Storstrøms Amt, fordi der er nogle meget konkrete problemer i Storstrøms Amt, og derfor er man bl.a. i Storstrøms Amt længere i aktivering, end man gennemsnitlig er i andre egne af landet, fordi der ikke er det træk efter arbejdskraft, som vi ser i andre regioner.

Med hensyn til spørgsmålet om brug for alle, og om der ligger en form for nedværdigende sprogbrug i det, vil jeg gerne sige, at vi har jo aldrig nogen sinde lagt skjul på, at det, der er problemet med at få formidlet 170.000 ledige over i ordinær beskæftigelse, er, at den efterspørgsel, der er på arbejdskraft, ikke 100 pct. matcher de lediges kvalifikationer, som disse er registreret i dag.

Derfor er det fuldstændig rigtigt, som flere har været inde på, at det, der er vigtigt, er, at den høje mobilitet på arbejdsmarkedet fortsat bevares, og at også de beskæftigede uddannes. På den måde bliver der en omsætningshastighed på arbejdsmarkedet, som gør, at der bliver nogle jobåbninger for de ledige, som har lidt andre kvalifikationer end dem, der lige præcis efterspørges. Dertil kommer, at aktiveringsperioden netop skal bruges til at bringe de lediges kvalifikationer på omgangshøjde med arbejdsmarkedets behov for kvalifikationer og kompetencer.

Til sidst et par bemærkninger om dagpengeperioden og særreglen for de 50-54-årige, som vi udfaser i løbet af de kommende år.

Regeringen tror på det her projekt. Regeringen tror på den tendens, der har været til, at også 50-54-årige har fået del i opsvinget på den måde, at de har nydt godt af den stigende beskæftigelse. Vi tror, at det projekt hænger sammen.

Jeg tror, at det var fru Clemensen fra CD, der var inde på, at der ikke var nogen særskilt grundelse for at ophæve reglen for de 50-54-årige. Det er der faktisk i beskæftigelsestallet. Men man kunne sige, at hvis ikke det er i orden under en højkonjunktur, hvor vi kan se den efterspørgsel efter arbejdskraft, at foretage den trimning af ordningerne, så kunne man måske med lige så stor ret foreslå, at så skulle særreglen i virkeligheden også omfatte de 45-50-årige.

Det her er jo ikke et spørgsmål om – det er også en kommentar til hr. Ole M. Nielsen – at regeringen og arbejdsmarkedets parter har sidet og udvalgt de emner til justeringer, forbed-